

**ТОПОНИМИЯТА КАТО ИЗВОР НА ТРАДИЦИОННО ЕКОЛОГИЧНО
ПОЗНАНИЕ: НЯКОЛКО НАЗВАНИЯ ЗА ПЛОДОВЕ, ЗАПАЗЕНИ
В СТАРИННИ МЕСТНИ ИМЕНА ОТ ЗАПАДНА БЪЛГАРИЯ**

МАЯ ВЛАХОВА-АНГЕЛОВА

ИНСТИТУТ ЗА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК „ПРОФ. Л. АНДРЕЙЧИН“ ПРИ БАН
mvlahova@ibl.bas.bg

В последно време науката обръща все повече внимание на традиционното екологично познание не само на т.нар. примитивни култури, но и на развитите общества. Тревогите, породени от екологичните проблеми, и стремежът към постигане на устойчиво развитие в равновесие с природата провокират интереса на учени и други специалисти към вече забравени традиционни практики и знания с цел тяхното изследване и възкресяване. Етноботаниката като самостоятелна поддисциплина вече има немалко приноси в областта на растителното биоразнообразие. Това изследване представлява опит да се проучи народната растителна биосистематика (по-специално названията на плодовете) въз основа на данни от българската топонимия. Местните имена се оказват особено богат източник на традиционното екологично познание, тъй като те представляват архаичен езиков материал, плод на устната традиция, в който са съхранени важни фолклорни представи за живата природа. Тук се публикуват данни за няколко названия на плодове, които до момента не са били анализирани: *смокиня, черница, дюля, кайсия, малина, къпина, боровинка и ягода*, въз основа на които се допълва моделът на народната таксономия на плодовете, разработван в по-ранни публикации. Лингвистичният анализ на имената показва, че топонимията е запазила различията в биосистематиката на различни общности, т.е. тя отразява различните средства за назоваване на едни и същи плодове, както и немалко изчезнали вече от езика фитоними.

✉ Гл. ас. д-р Мая Влахова-Ангелова,
Секция „Приложна ономастика“
Институт за български език „Проф. Л. Андрейчин“ при БАН
Бул. „Шипченски проход“ 52, бл. 17, 1113, София, България

Публикувано: 22 декември 2017